

249. Isten közli magát a lélekkel, amely befogadja őt

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Imádkozzuk a 127. sz. éneket:

Ó szentséges, ó kegyelmes édességes Jézusom!
Dicsértessél, tiszteltessél, én megváltó Krisztusom!
Szállj be szívem hajlékába, jöjj be lelkem pitvarába,
Ott nyugodjál, ott lakozzál, soha el ne távozzál.

Téged áldlak, magasztallak mély alázatossággal,
Megölellek, megcsókollak, úgy imádlak nagy lánggal.
Légy irgalmas, légy kegyelmes, kérlek, tőled el ne kergess!
Én szívemhez szorítalak, mint angyalok, kívánlak.

Most új fejezetet kezdünk el a szemlélődő ima útja tanulmányozásában. Ez a fejezet **az együttlét imájáról** szól, vagyis arról az imamódról, amelyben Isten már együtt van a lélekkel.

Eddig tehát azt próbáltuk tanulmányozni, hogy

I. **Az aktív nyugalom (a lecsendesedés) imájában** a lélek csendben várakozik és vágyakozik Istenre, akinek a közelsége békességet áraszt.

II. Azután **az aktív összeszedettség imájában** azt néztük, hogy a lélek hogyan tekint rá Istenre, aki magára irányítja az embernek a figyelmét.

III. A harmadik lépcsőfok **a jelenlét imája** volt, amelyben Isten megmutatja a jelenlétét a léleknek.

IV. A negyedik lépcsőfok **a sötét éjszaka, a megtisztulás vagy a passzív összeszedettség imája**, amelynek folyamán Isten segít a megtisztulásra váró léleknek, és megvilágosítja annak sötétségét.

V. Azután néztük azt, hogy **a megvilágosodás imájában**, Isten közel jön a lélekhez, és belső megvilágosodásban részesíti.

VI. A hatodik imamód **az Istennél való megpihenés imája** volt, amikor Isten – aki már közel jött a lélekhez – még közelebb vonja már magához a lelket, és engedi, hogy a jelenlétében megpihenjen.

VII. Most pedig **az együttlét imáját**, az Istennel való közösség imáját szeretnénk részletesebben tanulmányozni.

I. Mi történik az együttlétnek ebben az imájában, amikor Isten már magához vonzotta az imádkozó ember lelkét, amikor az ember már megpihenhet az imádságban, Isten karjaiban, amikor Isten-Atyánk kezében van az ember?

1. Az történik, hogy **Isten közli magát az emberrel, az ember pedig befogadja Istent**. A Zsoltáros ezt így élte meg: *Szeretetét és hűségét küldi hozzám Isten* (Zsolt 56, 4). Isten tehát már nem csupán hírnököket küld, prófétákat, egyszülött Fiát, apostolokat vagy apostolutódokat, hanem önmagát. Az imádkozó lélek tehát most már magának Istennek a szeretetét és a szeretetben való hűségét tapasztalhatja meg. Olyan ima ez, amelyben az ember kap. A kontemplatív imának ez a lényeges jellemzője! Az imádkozó lélek befogadja Isten önmagát ajándékozó szeretetét. Mit élhetett meg a Zsoltáros az Ószövetségben, amikor fontosnak tartotta megvallani: *Szeretetét és hűségét küldi hozzám Isten?*

2. Van egy másik megnyilatkozása is a Zsoltárosnak, amikor tudósít Isten bevonulásáról: *Látták bevonulásodat, Istenem. Istenem és királyom bevonulását a szentélybe* (Zsolt 67, 25). Nyilván a jeruzsálemi szentélyről beszél. Az Újszövetség imádkozó embere már tudhatja, hogy az ő

lelke is szentély, ahol a keresztség óta Isten mint valami templomban lakik. Isten tehát bevonult a mi lelkünk szentélyébe is.

3. Az Újszövetség imádkozó emberének is lehet ilyen élménye: az Úr egészen közel jött hozzám, már nekem adta az ő békességét, csendben közölte a szeretetét, mint valami csókot, csendesen átölelte a lelkemet. De még többet akar adni magából! Mondhatjuk így: Isten nemcsak kívül akar lenni, az ember közelében, hanem neki akarja ajándékozni magát: benne akar élni Isten az emberben! Lehet-e megrendültség nélkül ezt az imaélményt megélni? Én, a föld pora, a teremtmény befogadhatom a lelkembe az ég és föld Alkotóját!

4. Sohase felejtsem el, egy fiatal orvostan-hallgatónének a vallomását. Azt mondta: „Én nem tudok Isten nélkül élni!” Aki megtapasztalta ugyanis, hogy lelkét Isten szentélyének lefoglalta, és mint valami szentélyben benne lakik, aki – még ha nem is érzi, de – ezt hittal hiszi, aki ezt akarattal vállalja, az csak úgy tud attól kezdve élni, hogy engedi az életében eluralkodni Istent, és követi Isten a szent akaratát.

II. Hogyan jön el Isten lélekhez, hogyan közli magát?

1. Úgy, mint felhők mögül a nap. Az ember csak azt látja, hogy a borús ég mögül egyszer csak felvillan, eljön a Fény! Ebben az imaszakaszban az embernek az az élménye: eljött az Úr! Ha nem látjuk a felhőktől a napot, akkor is tudjuk, hogy ott van. Vágyakozunk rá, mint ahogyan a gyermek bizalommal énekelgeti: „Süss fel nap, fényes nap!”, s várakozunk, hogy vajon mikor süt fel, mikor ragyog fel már végre.

2. Úgy, mint Szeretett Személy. Mindnyájan tapasztaltuk, hogy az általunk szeretett személy akkor is magához vonja a szívünket, ha valami miatt még távol van tőlünk. Nem látjuk ugyan még, de gondolataink már nála vannak, szeretetünk az ő szívében motoszkál. Isten talán, akit a felhő miatt még nem látunk eléggé, mint általunk Szeretett Személy, és minket Szerető Személy magához vonzza a szívünket. Mi pedig Szeretetétől elbűvölve boldogan irányulunk feléje. Nála járnak a gondolataink, nála lobog a szívünk szeretete.

3. Most az imában próbáljuk ezt az élményt megtapasztalni, hogy a felhők mögött is ott van az Úr, illetve, hogy ez a nagyon kedves Szeretett és Szerető Személy elbűvöl bennünket, és magához vonja a gondolatainkat, és szívünk szeretetét.

Érdemes felfigyelni arra, hogy Isten a kezdeményező, ő az, aki csalogatja, hívogatja magához a gondolatainkat. A szél szétfújja a tollpihe könnyűségű dolgokat. Isten azonban most inkább magához vonja a pille-könnyedségű, gyakran szétszóródni akaró gondolatainkat. A háziasszony is, ha porszívózik, és valamelyik eltávolításra ítélt dolog nem akar engedelmeskedni a porszívó erejének, akkor többször is ráirányítja a szívóhatást. Egyszer csak az a szemét, az a por enged a nagyobb erőnek. Így kellene a gondolatainkat is elengedni, hogy Isten magához szívja azokat, és kitárni a szívünk ajtaját, hogy Isten az ő önmagát közlő Szeretetével bejöhessen lelkünk szentélyébe. Isten végtelenül több az embernél, és szuverén Úr, vagyis felette áll mindennek, mégis szívesen eljön teremtményeihez, hiszen azért alkotott minket, hogy közölje önmagát velünk, hogy önmagával tegyen gazdagabbá bennünket. Isten ugyanis magába akar vonzani minket, hogy nekünk ajándékozhassa önmagát. Ez a gyengéd vonzás azt eredményezi, hogy a gondolataink már nem nálunk vannak, hanem önála. Ez az ő szívó hatásának az eredménye.

III. Az önmagát közlő isteni tevékenységnek pedig az az eredménye, hogy Isten már bennünk is van.

Próbáljuk megélni az imádságban most ezt az Istennel való gazdagodást! A léleknek itt alapélménye lehet – amit már az előbb is megfogalmaztunk: – eljött az Úr! Ó, milyen főséges élmény ez! Midőn Isten eljön az ember lelkébe, akkor az olyan, mint amikor a szeretett Kedves váratlanul eljön a szerelmeséhez. A Szeretett Kedves betoppanása, szerető lényének kézzelfogható valósága, édes közelsége olyan gyönyörűséges élmény, amelyet nem könnyű szavakkal kifejezni. Mi történik? Isten, ez a napnál is ragyogóbb, végtelen főségű Lény eljön a lélekhez, felcsillantja isteni mivoltát az ember előtt, kinyilvánítja, és közli vele a Szeretetét. Az ember a meglepetéstől szinte csak áll, tétlenné válik („Ottan álltam némán mozdulatlan, mintha földre gyökerezett volna lábam.” Petőfi Sándor: *A Tisza*), csak befogad, csak érzi, hittal megéli, hogy ez valami

kimondhatatlanul nagy dolog. Ráadásul ez nem egy pillanat műve, itt a szeretetnek folyamatos áramlásáról van szó. Isten szüntelenül árasztja belénk a Szeretetét. Amikor az ember valami nemes italt iszik, akkor azt szeretné, hogy az a pohár ne ürüljön ki, hanem még kíván inni abból az édes, fenséges italból. Úgy van ebben az imában a lélek is. Az ember – aki részesül ebben a kegyelemben – világosan „látja”, vagyis belül tudja, hogy Isten eljött hozzá, még ha a szemével nem is láthatja világosan Isten arcát.

IV. Istennek ez az önközlése olyan,

1. mint a felhők mögül előcsillanó a nap. Ahogyan *Mózes belépett a felhőbe* (Kiv 24, 18), az imádkozó ember is behatolhat az Istent körülvevő felhőnek látszó fényes ragyogásba, mert Isten közel jött hozzá, mert Isten azt akarta, hogy az ember az ő hatáskörébe kerüljön. Akkor most Mózesrel együtt menjünk bele ebbe a felhőbe!

2. mint a víz áradása. A forrás a földből fakad fel. Alulról nyomja magát a felszínre. Az Úr azonban felülről jelentkezik. Szétszakítja az eget, aláhull a lélekbe. *Harmatoznak az egek* (vö. Iz 45, 8). De nemcsak úgy, mint a harmat, szinte észrevétlenül – vagy mint a csendes eső, amely megtermékenyíti a száraz földet – jelentkezik Isten, hanem ebben az imában Isten, mint valami hatalmas folyam árad bele a lélekbe. A lélek csak azt veszi észre, hogy valami érezhető „nyomás”, zörgetés jelentkezik a lelke felső részének ajtaján, amely sürgeti, hogy végre táruljon már ki az Úr érkezése előtt! Amikor az imádkozó lélekben tudatosul az Úr hozzá beáradni akarása, akkor kitárja az ajtaját, Isten pedig beleajándékozza magát nagy folyamoknál is hatalmasabb áradással. De ez nem pusztító árvíz, hanem a szeretet, a gyengédség, a béke, az öröm szelíd lüktetése, az örök boldogság előérzete (vö. Iz 35, 10). Milyen fönséges imamód az, amikor az ember csak áll, és konstatálja, szemléli, vagyis gyönyörködve és szeretettel nézi Istennek ezt a beléje áradását. Itt nem kell félnie, hogy az emberi lélek nem tudja befogadni az isteni Szeretetnek ezt az áradását. Isten úgy teremtette meg az embert, hogy a lelke alkalmas legyen a hatalmas, végtelen Isten befogadására már itt a földön is, de még inkább az örökkévalóságban. Ha az ember itt tehet valamit, akkor az csak annyi, nem is szóval kell kimondania, hanem inkább a beállítottságát kell kinyilvánítania, amellyel azt tudja jelezni Istennek: „Még! Áradj még jobban belém, Istenem!”

3. mint valami égi forrásból kibuggyanása. Fönséges a Dunának a hömpölygése, főleg nagy vízállás idején, de mi ez az isteni Szeretet-folyam áradásához képest? Amikor az imádkozó ember bensőjében ez a mennyei víz, mint égi áldás érkezik a mennyből, és ez olyan érzést kelt, mintha bensőnkét kitágítaná.

4. mint amikor melegség hatja át a lelket. Boldogságot okoz. A tömjénillat áhítata hatja át az egész embert, ahogyan erről a Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz beszél a Belső Várkastély második fejezetében. Ugyanitt mondja: „Itt a lelki tehetségek még nincsenek Istennel egyesülve, hanem csak meg vannak részegülve, és elámulva kérdik: Mi történt velük?” (A Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz: *A belső várkastély*, 2. fejezet, 68-69. oldal).

Mi történt? A lélek tudja: „Uram, te eljöttél, Uram, te itt vagy! Immár nemcsak rajtam kívül, és átölelve tartod a lelkemet, hanem bennem vagy, és Szereteteddel betöltöttél.” Az ember megéli azt, amit a Zsoltáros így fejez ki: *Oltalmazó pajzsot te nyújtottál nekem, a te jobbod ölelt át engem, és a te jóságod nevelt engem* (Zsolt 17, 36). Az Úr jósága nevel bennünket, egyre többet mutat meg önmagából, egyre többet ajándékozik nekünk önmagából. A csendes átölelés imakapcsolata immár olyannyira elmélyült, hogy Isten a lélekben van, a lélek pedig Istenben. Egymásba ölelkezve élnek. Az imádkozó ember csak azt szeretné, hogy minél tovább tartson ez a pillanat! Tudja, hogy gondolatai elkószálhatnának, de már nem akarja, hogy másfelé irányuljanak. Tudja, hogy akarata még nincs teljesen Istennel egyesülve, mert még szabadon, a másik irányba is dönthetne, vagyis nem Isten felé; de mégis az együttlétnek, az Istennel való együttlét gyönyörűsége oly nagy, hogy már nem akar másra gondolni, nem akar másfelé irányulni. Szívesen van együtt édes jó Urával,

szerelmes Istenével. Ha valami miatt mégis lanyhulna az ima-kapcsolat, akkor a léleknek a dolga, hogy

- újra ráfigyeljen Istennek erre az önmagát közlő Szeretetére,
- kitárulkozzon előtte még jobban,
- helyet adjon neki a lelkében még jobban,
- engedje, hogy Isten eltöltse a lelkét még jobban!
- gyakorolja azt a lelki magatartást,
- hogy már csak egyetlen kívánsága legyen: Isten még jobban eluralkodjon benne!

5. mint az égből érkező harmat. Ha az égi harmat felüdíti a növényeket, ha az égből aláhulló eső megtermékenyíti a földet, akkor mennyivel inkább felüdíti, és élővé teszi Isten Szeretet-áradata a lelket. Isten minden teremtményét azért alkotta, hogy legyenek, hogy alkalmasak legyenek Isten Szeretetének a befogadására, részesüljenek az ő létéből. Akkor a lélek ebben az imádságban boldogan látja lelke bontakozását, élete megerősödését. Tapasztalja a kegyelem erejét. Érzi, hogy miként lüktet át rajta Isten Szeretete, Isten élete, mert *Isten a szeretet* (1 Jn 4, 16). Ahogyan a száraz földben a növény senyved, és szinte összeaszik, de az esőtől kivirul, úgy a lélek is megéli, hogy micsoda életerő tölti be, amikor Isten neki ajándékozta magát. Mivel Isten folyamatosan adja magát az embernek, azért ez az Élettel való feltöltődés, erőben való részesedés *a magasból*, ahogyan Jézus mondta a Szentlélekről (Lk 24, 49), az embert egyre több Élettel tölti fel. Amikor az imádságban tapasztaljuk Isten Szeretetének magába szívó hatását, akkor engedjünk annak a vonzásnak, de ugyanakkor szívjuk mi is magunkba egyre jobban Isten önmagát ajándékozó Szeretétét! Micsoda Élet ez! Milyen csodálatos dolog, hogy isteni Élet van az emberben, mert Isten szívesen közli magát az emberrel!

Isten is, és az ember is dalolnak egymásnak.

Isten azt mondja:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Akkor ettől a tudástól boldogan mondjuk:

Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!

Szüntelen, vagyis, hogy ne legyen vége!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

**VII. AZ ISTENNEL VALÓ EGYÜTTLÉT IMÁJA,
vagyis AZ ISTENNEL VALÓ EGYSZERŰ EGYESÜLÉS IMÁJA,
AZ ISTENNEL VALÓ KÖZÖSSÉG IMÁJA. (Az Isten együtt van a lélekkel)
„Nekem adtad Magadat, Uram!”**

a) ISTEN KÖZLI MAGÁT A LÉLEKKEL

249. Isten közli magát a lélekkel, amely befogadja őt

Ma a 7. imamód tanulmányozását kezdjük el, az együttlét imáját, az Istennel való közösség imáját
Az ég és a föld Teremtője bennünk akar élni! A mi lelkünk is szentély, Isten a keresztségünk óta bennünk lakik
Ne akarjunk, próbáljunk Isten nélkül élni, hagyjuk eluralkodni őt magunkban, és kövessük szent akaratát!
Isten Fényként érkezik a lelkünkhöz, mint a felhő mögül előbukkanó nap
Isten már akkor magához vonzza a lelkünket, amikor még nem is látjuk. A Szeretetétől elbűvölve, boldogan irányuljunk feléje, csak nála járjanak a gondolataink! Próbáljuk megtapasztalni ezt az élményt!
Engedjük el a gondolatainkat, hogy Isten magához szívhassa azokat, mint a porszívó a port, és tárjuk ki a szívünket előtte!
Az Úr szívesen eljön hozzánk, teremtményeihez, hiszen azért teremtett, hogy közölje magát velünk, gazdagabbá tegyen önmagával
A minket szerető Kedves betoppanása gyönyörűséges érzés, de Isten Szeretetének belénk áradásának boldogsága ezt sokszorososan, milliószorososan felülmúlja!
Az ember a meglepetéstől tétlenné válik, amikor megérzi Isten érkezését. Ez kegyelem
Isten eljövetele olyan, mint a felhők mögül előcsillanó nap. Lépünk be a felhőbe Mózessel!
Isten önközlése a hatalmas folyamhoz is hasonló, beleárad a lélekbe, a lélek-óceánba
Az ember „nyomás”-t, zörgetést érezhet, mely sürgeti szíve kitárulását
Már Izajás prófétánál is olvashatunk az örök élet előérzetéről, a szeretet, a gyöngédség, a béke, az öröm szelíd lüktetéséről
Nem szükségesek a szavak, csak a beállítottságunk: „Áradj még jobban belém, Istenem!”
A Szeretet-hömpölygése melegséget, boldogságot okoz
Isten nemcsak hozzánk jön el, de a lelkünkbe is, és mi öbenne élhetünk, egymásban összeölelkezve
Az együttlét gyönyörűsége oly nagy, hogy már nem is akarunk másra gondolni, másfelé irányulni
Ha mégis lanyhulna az imánk intenzitása, akkor újra figyeljünk Isten Szeretésére, tárulkozzunk ki előtte, biztosítsunk helyet neki, engedjük, hogy betöltsön, egyedül őt kívánjuk!
Isten Szeretet-áradata felüdíti, életerővel tölti fel, élővé teszi a lelkünket
Megérezhetjük Isten rajtunk átlüktető Szeretetét, aki Isten
Engedjük Isten vonzásának, és szívjuk magunkba Isten önmagát ajándékozó Szeretetét!
Kérjük szüntelenül: *Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!*